

Незнам какво би правил един влюбен ако Бог не бе му оставил книга и писалка. Но аз, въпреки горещото ми желание, дори немах куража да ѝ пиша. Всеки на моето място и на моята възраст би разбрал защо това беше невъзможно . . . И тъкмо за това моето положение беше толкова трагично. А когато се удадеше случай да я спра на улицата, на мен нищо не идеше на ум какво да кажа. Обикновено почвах и завършвах с типичните думи: „как си? . . . отдавна не съм те виждал“. След всека такава среща аз намирах себе си смешен и карикатурно жалък. А в нейните очи какъв ли съм изглеждал? Да бих могъл по некакво внушение да ѝ предам ония хубави мисли на саме за нея . . .

Но все по трудно ставаха за нас такива срещи . . . Понякога тѣй подозрително и в недоумение ме изглеждаха познати на мен хора. Найсетне, в желанието си да я виждам, аз почнах да чакам всеки ден след обед в една сладкарница. Край тая сладкарница тя минаваше по това време за да отива на работа. В студени и мъгливи дни, когато всичко се криеше на топло, аз висех там като паяк за мухи. Тѣй ми става досадно и срамно, когато си спомня за тия дни . . . Но тогава аз се преструвах на спокоен, дори на равнодушен. Водех незначителен разговор със сладкаря и разсеяно отговарях на въпросите му. От друга страна с притаено дишане аз се вслушвах в стъпките на всеки минавач. Една след друга се меркаха в прозореца фигурите на хора унесени в свои грижи. Сгушени в зимни палта и шалове те бързаха нагоре и надолу по улицата. Фигурите на тия хора и техните грижи толкова малко ме интересуваха тогава . . . Но аз цел се обръщах на слух, когато се чуеха ситни и бързи стъпки. Сърдцето ми почваше тежко да бие и нещо в целото ми същество затреперваше. Минаваше найсетне и тя и по навик се обръщаше . . . Същата мила и дяволита усмивка озаряваше нейното дребничко лице. И на душата ми ставаше тѣй весело, като да изгреваше там слънце. Но често тя веднага увеличаваше крачките си, сякаш искаше да отбегва среща. И това особено много ме дразнеше . . . Едвам тогава аз разбирах колко много съм загазил. Защото краката ми се отсичаха и аз се чувствавах изнурен като след тежко боледуване.

Найсетне, от приличие, аз требваше да се простя и със сладкарницата. И почнах да скитам подир нея от простото желание да я следя с очи. Дори и това беше за мене една наслада . . . До толкова аз изгубих самообладанието си.

Но наймъчителни биваха за мен дните, в които я виждах с некой познат ней мъж. Чудно нещо — тя избегваше да ходи със свой дружим. И само веднаж тя ми обясни това